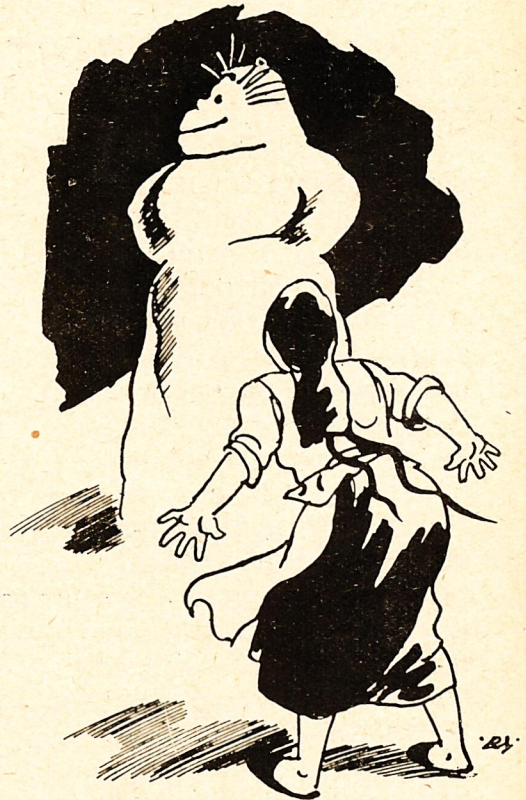

После палавцитѣ наши,
тихичко — като апаши —
се праметнаха обратно
презъ стобора и съ приятность
си подадоха главитѣ,
задъ стената му прикрити.
И зачакаха тѣ двама,
съ любопитство най-голѣмо,
какъ предъ снѣжното плашило,
Куна злобенѣ погледъ впила,
ще започне да ругае,
щомъ вѣвъ него се познае.
— Ето Куна... Гледай, Михо, —
измърмори Крумчо тихо
и посочи съсъ ржката.
— Май, че тя е на вратата! —
мигомъ му отвърна Михо.
Двамата я заследиha.
Куна, съ дрехи презъ ржката,
тръгна въ двора къмъ чешмата,
но съгледа отдалече
тамъ изправения вече,
гостенинѣ нечаканѣ, раненѣ,
спрѣлъ се въ двора ѣ неканенѣ.
Хвърли дрехитѣ безъ редъ
и завтече се напредъ.
Спрѣ се съ погледъ зѣлъ,
наеженѣ
предъ човѣка бѣлоснѣженѣ,
себе си позна безъ мжка,
съсъ езикъ отъ ядъ изцѣка:
смръщи чернитѣ си вежди,
думи злѣчни занарежда,
и обидената Куна
побѣснѣ като фортуна;
изрѣва като лѣвица,
стисна вѣвъ юмрукъ дѣсница

и надъ снѣжното плашило,
ядовито, съ всичка сила,
ударъ тя такъвъ нанесе,
че земята се разтресе.
Мигъ следъ този ударъ бѣсенѣ,
тѣй свѣткавично нанесенѣ,
снѣжното човѣче клето
разтроши се на парчета.
Всрѣдъ парчетата, обаче,

гордо, смѣло и юначно,
да стърчи остана право
нѣкакво дърво кораво,
вѣвъ което злата Куна